

ved 1ste Behandling, idet jeg ikke kunde se, at Udgravningsarbejder i Almindelighed vare præciserede i Lovforslaget eller kunde komme ind under det. Jeg hører nu under Diskussionen i Dag, at det alligevel er Tanken, at de skulle derindunder, og saa finder jeg altsaa, det er en meget heldig Klargørelse af Lovforslaget, at man tager alle disse Udgravningsarbejder ind mellem de Arbejder, der nævnes. — Ændringsforslaget under Nr. 5 vil jeg ogsaa godt kunne stemme for. Det er maaske et af de Ændringsforslag, som rumme den største Fare for, at Loven vil vække Misfornøjelse hos Flertallet i det andet Ting, det kan godt være, men paa den anden Side kan man ikke bestride, at en Del Arbejdere, nemlig de ved mindre Bygningsarbejder beskæftigede Arbejdere, ville falde ind under Loven, og naar jeg staar over for Spørgsmaalet om, hvilke Arbejdere der skulle drages ind under Loven og hvilke ikke, kan jeg kun stille mig paa det Standpunkt at sige: lad os blot faa disse Arbejdere med, al den Stund jeg ønsker, at saa mange Arbejdere som muligt skulle komme med. Men jeg vil bemærke, at skulde det vise sig, at man faar Lovforslaget op til Behandling igen, og denne Bestemmelse skulde vise sig at være uigennemførlig, vil jeg alligevel give Lovforslaget min Stemme. Jeg tillægger det ikke saa overordentlig Betydning; men da Ændringsforslaget foreligger, kan jeg ikke undlade at stemme for det.

Ændringsforslagene Nr. 6 og Nr. 8 have efter min Mening mindre væsentlig Betydning, men jeg vil dog kunne give dem min Stemme. — Derimod kan jeg ikke stemme for de Ændringsforslag, der ere stillede til § 5 under Nr. 10, 12, 13, 14 og 15, idet disse Forslag absolut gaa ud paa at forringe den Nytte, som den tilskadekomne Arbejder kan have af Loven. Det er slet ikke saa lidt, det her drejer sig om. Jeg skal saaledes nævne, at Maksimumsummen for fuld Invaliditet er 4,800 Kr. Det svarer til en Aarsløn af 800 Kr. Altsaa ville alle tilskadekomne, som have en Løn af 800 Kr. og derover, faa 4,800 Kr. Skal det nu nedsættes til 3,200 Kr., bliver Følgen, at alle disse Mennesker miste en Sum af 1,600 Kr., og det er dog en mægtig Indskrænkning i Lovforslaget, som jeg paa ingen Maade kan gaa med til. Et lignende Forhold finder Sted med Hensyn til Udbetaling til efterladte ved Dødsfald. Maksimum er her 3,200 Kr., hvilket ogsaa svarer til en Aarsløn af 800 Kr., hvorimod den Sum,

der staar i Ændringsforslaget, 2,400 Kr., kun svarer til en Aarsløn af 600 Kr. Altsaa vilde de efterladte efter enhver Arbejder, som har haft en Løn af 800 Kr. og derover reelt miste 800 Kr., og dette forekommer mig ogsaa at være en Indskrænkning af en saadan Beskaffenhed, at jeg for mit Vedkommende ikke vil kunne gaa med dertil. I det hele taget ville jo alle efterladte efter dræbte Arbejdere, hvis Løn have været 600 Kr. og opefter, faa Tab gennem disse Ændringsforslag, og ligeledes vil der blive Tab for Arbejdere ved fuld Invaliditet, for saa vidt deres Løn overstiger 533 Kr. Altsaa vil den store Masse af tilskadekomne Arbejdere og afdøde efterladte faa Tab. Saa kan det nok være, at de lavere lønnede ville faa mere, men i sin Helhed vil det virke til Tab for Arbejderne, og derfor vil jeg ikke kunne stemme for disse Ændringsforslag. — Der er et Ændringsforslag til § 5, som er af redaktionel Natur. Jeg skal ikke opholde mig ved det. Jeg anser det ikke for at have nogen Betydning, hvorvidt det vedtages eller ikke. — I Tilslutning til min Stilling til disse Ændringsforslag til § 5, kan jeg altsaa heller ikke stemme for Ændringsforslag Nr. 16 til § 7, som gaar ud paa, at Paragraffen udgaar. Naar man beholder Normen for Beregningen af Ydelserne, maa man ogsaa beholde Paragraffen, som foreskriver, hvorledes man skal beregne Aarslønnen og Daglønnen for at kunne bestemme, hvor stor en Sum hver enkelt skal have.

Ændringsforslaget under Nr. 17 kan jeg af flere Grunde ikke give min Stemme. For det første fordi jeg anser det for aldeles overflødig at sætte en saadan Bestemmelse ind i Loven. Jeg tror nemlig, at hvis man vil læse Loven igennem, vil man finde, at Forpligtelsen til saa vidt muligt at søge Læge og underkaste sig Lægebehandling er til Stede i Loven i Forvejen. Men jeg har desuden en anden Grund til ikke at stemme for Forslaget, og det er den, at med de minutøse Bestemmelser, her staa, f. Eks., at en tilskadekomne kan miste Retten til Erstatning, hvis hans Helbredelse „forhales eller forhindres med hans eller hans nærmestes Tilsidesættelse af Lovens Forskrifter“, kan det virkelig rumme en saadan Mængde Tilfældigheder, at der i alt Fald bliver Anledning til for den Mand, der skal ud med Pengene, at rejse en hel Del Vanskeligheder, saa at Udbetalingen af Erstatningen forhales. Det er ikke overalt, at man let kan faa Lægehjælp, og det er ikke